

Med Hensyn til Sukkerprisen er det aldeles ligegyldigt, hvilken Opfattelse jeg har af, hvad Sukkerprisen burde have været eller ikke burde have været. Jeg har ikke kritiseret, at der kom Underskud, men har kun sagt, at den højtærede Minister havde Midler til at hindre, at der kom Underskud, og at han havde besluttet, at der skulde blive Underskud, at han derfor maa tage dette Underskud paa sig og ikke føre det over paa sin Forøgelse. Endvidere skal jeg paa samme Maade sige, at naar den højtærede Minister vedrørende de 2,9 Mill. Kr.s Indtægt af Majs siger, at han har jo gjort Rede derfor, ja, saa har jeg gjort Rede for, at den højtærede Minister paa selve Tillægsbevillingsloven har en Post, som hedder Indtægt fra Majsimporten, og denne vil han ikke forøge med de 2,9 Mill. Kr., endskønt det er den samme Majsimport. Der kommer altsaa til at staa et fuldkommen fejlt Tal i Tillægsbevillingsloven, nemlig 800 000 eller 500 000 Kr., medens de 2,9 Mill. Kr. føres op paa en helt anden Maade, nemlig som Fradrag paa Udgifterne ved hans Ordning. Det fremtræder tydeligt i det Ændringsforslag, som er stillet „vedrørende Statens Udgifter ved Brødkornsordningen i Høstaaret 1920—21 i Henhold til Kornloven af 10. September 1920“: Summen 9 500 000 Kr. nedsættes med 7 300 000 Kr. Det er selve Udgifterne ved Kornordningen i Henhold til Lov af 10. September 1920, som den højtærede Minister foreslaar at nedsætte bl. a. med en Indtægt, som stammer fra det foregaaende Aar.

Naar saa endelig den højtærede Minister siger til mig, at den Ordning, som han havde gennemført, burde jeg paa Grund af alle Forhold have gennemført allerede Aaret i Forvejen, saa skal jeg nøjes med at spørge: hvorfor foreslog da den daværende Forstander Madsen-Mygdal paa Dalum Højskole mig ikke dette, men en Ordning, som byggede paa det Princip, der blev gennemført, da jeg gennemførte min sidste Kornlov?

Hauge: Da jeg tør tro, at der ikke er noget personligt Mellemværende mellem den højtærede Landbrugsminister og mig, vil jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger af kritisk Natur overfor de Betragtninger, den højtærede Minister har gjort gældende, og overfor hans berømmelige Kornlov af 1920. Samtidig vil jeg gerne give den højtærede Minister et godt Raad, nemlig det ikke at gøre Forsøg paa

ved Posteringer paa Finansloven, der regnskabsmæssigt er urigtige og vil være vildledende for al Fremtid, at raade Bod paa den Fejltagelse, han gjorde, da han fremsatte og fik vedtaget sin Kornlov af 1920. Jeg tror, det er overmaade nyttigt at indrømme sine Fejl, navnlig naar de er saa aabenbare, at Alverden kan se dem, og den højtærede Landbrugsminister kan, selv om han er nok saa dygtig, aldrig komme bort fra den Kendsgerning, at den Kornlov, han fik vedtaget her i Rigsdagen i 1920, i enhver Henseende blev vedtaget under forkerte Forudsætninger. Den højtærede Minister regnede med, at Kornordningen vilde koste, lad os sige rundt regnet 90 Mill. Kr., og disse Penge vilde den højtærede Landbrugsminister skaffe til Veje paa forskellig Vis, uden at noget vilde komme Statskassen direkte til Last. Men det lykkedes ikke den højtærede Landbrugsminister at faa anden Indtægt ind i Statskassen af nævneværdig Betydning end den Indtægt, han fik derved, at han etablerede sig som den eneste Hvedehandler, der var her i Landet, og købte Hveden til en vis Pris og solgte den til en højere Pris. Paa denne Operation tjente den højtærede Landbrugsminister omkring ved 20 Mill. Kr., men det var noget, enhver anden ogsaa kunde have gjort. Dernæst var det den højtærede Ministers Forventning, at han vilde tjene 50 Mill. Kr. ved Eksport af Byg, Rug og Hvede. Der indkom imidlertid kun et meget ringe Beløb af den simple Grund, at der ikke blev nogen Eksport. Og den højtærede Landbrugsminister kan ikke sige, at han var i enhver Henseende i god Tro til, at den Eksport kunde lykkes, thi vi advarede ham. Vi advarede ham og gav ham Grunde for vor Advarsel. Der var simpelt hen ikke det Korn at eksportere, hverken Rug, Byg eller Hvede, og det vidste man paa Forhaand. Den højtærede Landbrugsminister fik, som allerede nævnt af det ærede Medlem Hr. Rode, heller ikke sine Millioner hos de rige Aktieselskaber; han gjorde end ikke Forsøg derpaa. Derfor er Forholdet dette, at det store Underskud maa betales, enten det nu sker ved Laan eller det betales af Skatteyderne paa direkte eller indirekte Maade. Jeg vil sige til den højtærede Landbrugsminister, at jeg tror, det er langt nyttigere at erkende Fejltagelsen end at gøre Forsøg paa at borteskamotere den, at gøre Forsøg paa ved forskellige Omposteringer paa Tillægsbevillingsloven at faa det virkelige Forhold udvisket.

Endelig vil jeg sige til den højtærede